

gælder navnlig Afviklingskassen, som jeg tilstaaer, at jeg, ligesom den ærede sidste Taler, tillægger noget større Betydning end det ærede Medlem fra Æbeltoft. Jeg kan ikke erkende, at det bliver en Gentagelse af Bankkomiteen. (N. Neergaard: Det har jeg heller ikke sagt.) Nej, det har det ærede Medlem ikke, men hans Betragtning tenderede dog noget i den Retning, i alt Fald blev Kassens reelle Værdi forringet. Jeg mener, at dens Betydning netop kommer til at ligge i den store Begrænsning i Modsetning til Bankkomiteen, der omtrent var ubegrænset i sin Myndighed, kun med Rekurs til Finansministeren. Men nogen principiel Forskel ligger der ikke heri. Jeg mener nu, at denne Afviklingsmaade kan være rigtig. Jeg skal senere komme ind paa, at jeg har andre Ønsker paa dette Punkt end udtalt af de ærede Medlemmer fra Æbeltoft og Holbæk (Rode). Jeg tænker her navnlig paa det Selskab, som skulde overtage den store Mængde Ejendomme.

Med Hensyn til § 5, som jo begrænser det Tab, der skulde indbetales straks, til 6 Mill. Kr. og fastsætter, at det eventuelt kan blive 7 Mill., er der ikke noget at bemærke ud over dette, at man altid har Haab om at slippe med mindre, hvis Afviklingen bliver saa heldig, som i alt Fald en stor Mængde Mennesker forudsætte — jeg sigter herved til dem, som paa anden Vis ere interesserede deri, og da først og fremmest de mange, som have tabt deres Penge som Aktionærer. Jeg indrømmer, at der er overmaade liden Udsigt for dem til overhovedet at kunne vente noget, men jeg anser det ikke for rigtigt at berøve dem ethvert Haab om eventuelt at kunne faa noget ved en heldig Realisation. Hovedsynspunktet for Rigsdagen maa selvfølgelig være at varetage Statskassens Interesser, men det næste, der er at gøre for Rigsdagen, maa være at tage Hensyn til dem, som have tabt deres Penge, Aktionærerne, og jeg kan ikke skønne rettere, end at der er i alt Fald en Mulighed for, at der kan blive noget her, hvis den Frist, som vel forlanges for Likvidationen — eller rettere sagt Afviklingen, som det vel nu kommer til at hedde, skønt det er jo Likvidation — af Detailhandlerbanken og Laanekassen, som jo komme ind under det samme Forhold, bliver tilstrækkelig lang. Der er jo en Mulighed for, paa Grund af den uhyre Mængde Ejendomme, som de to Pengeinstitutter sidde inde med, at der kan blive en Dividende, hvis man tager sig tilstrækkelig lang Tid

†

og alle Forhold i øvrigt blive tilstrækkelig skønsomt varetagne.

Den tredie Faktor, som der her kunde være Tale om, er de fem Hovedbanker, der ere interesserede ved Siden af Staten, men dem vil jeg for mit Vedkommende ganske lade ligge, thi jeg er ikke et Sekund i Tvivl om, at de ville kunne sørge for sig selv, og at vi herfra ikke behøve at varetage deres Interesser.

Afviklingskassen faar efter min Mening et ganske overordentlig stort Ansvar, og hvad angaar den Mand, Staten skal indsette til at repræsentere Staten og støtte Aktionærerne — thi det bliver hans eneste Opgave —, saa maa jeg tilstaa, at dertil er den bedste ikke for god, og saa kommer det ikke an paa, om den Løn, der bliver tillagt ham, bliver lidt større eller lidt mindre. Men med Hensyn til den Myndighed, der er given ham, at han skal have Vetoret, er jeg ikke sikker paa, at det er nok, eller at det overhovedet er den rigtige Vej. Jeg kunde tænke mig, at man valgte en helt anden. Det ærede Medlem fra Æbeltoft (N. Neergaard) tænkte sig tre Repræsentanter for Staten. Jeg er slet ikke stemt for at have mere end een, naar blot det er en Mand, som for Alvor duer noget paa dette Omraade, om end jeg kunde ønske, at han havde det samme Antal Stemmer som Bankernes 5 Mand. I det Øjeblik han har det — han har da selvfølgelig ogsaa Vetoret, naar de staa lige mod lige —, har han Myndighed til paa visse Punkter at gavne den Sag, han skal repræsentere; om det overhovedet er muligt, lader jeg staa hen. Men jeg har ikke villet undlade at fremføre det, saa meget mere som jeg fra første Færd har været stemt imod den Maade, hvorpaa Staten i sin Tid gik med til at ordne Bankkomiteens Sammensætning. Havde den da haft 5 Repræsentanter i Bankkomiteen lige med Bankerne, saa havde der været mere Chance for en ligelig Varetagelse af de forskellige Interesser. Men det skete jo ikke, og efter de Erfaringer, som ere gjorte, er jeg mest tilbøjelig til at tro, at Staten er bedst tjent med kun at have een Mand, men at man saa ogsaa giver ham en saa stor Myndighed, som det overhovedet er muligt under de Forhold, som skulle varetages.

Der staaer i Motiverne: Det vil derfor forstaaes, at der foreslaas oprettet en Afviklingskasse, hvis begrænsede Opgave bliver at paase, at de nødlidende Bankers Forhold ordnes paa den formaalstjenligste Maade, hvad enten Bankerne kunne fort-